

Timpurile taciturne

Emaanastasia

Timpurile taciturne

Azi clipele curgând agale
Ne duc tăcerile pe grui
Când nopțile adorm egale
Și zilele bat din călcâi.

Iar rătăcirile nocturne
Se scutură-n lacrima ta
Când timpurile taciturne
În clipă nu mai vor a sta.

Căci cu tristețile pe față
S-au îndrept către apus
Trecând prin bruma lor de viață
Au rupt tăcerea și s-au dus.

Dar au erupt cu luna nouă
Și-au plâns o clipă-n casa mea,
Iar soarele-a-nceput să plouă
Pe raza viselor de nea.

În rătăcirii mai stau și-acuma
Nestinse licăriri de dor,
Iar pe iubirea mea stă bruma
Ce s-a topit pentru decor.

Perpetuă tăcerea asta
Mă poartă-n amintirea mea,
Dar plâng acum puțin și basta
Am să răsar; mugur pe-o stea.

Cu mâna goală voi culege
Culoarea vieții-ncetișor
Și pentru cine nu-nțelege
Voi fi în visul său decor.

Nemărginirea, voi strânge
Cu aura, prea plin destin
Atunci când lacrima de sânge
În cerul ochiului o țin.

Și fug din vis cu rătăcirea

Ce peste vise mi s-a-ntins
Când port în sânu-mi nemurirea
Din sufletul ce-n el m-a prins.

Dar astăzi mai culeg o dată
Din palma ta trei sărutări
Și simt în inima de fată
Iubirea prinsă-n mii de stări.